

Bibliaóra – 2025. szeptember 09.

Előfohász: „Hiszen nem veti el az Úr a saját népét az ő nagy nevéért, mert úgy tetszett az Úrnak, hogy a saját népévé tegyen benneteket (ISám 12,22)!” Ámen.

Ének: 770. dicséret – 223. halleluja: „Az Úr csodásan működik, ...”

Előima: Urunk, Istenünk, annyi alkalommal próbáltuk meg berendezni életünket, biztosítani önmagunkat és családunkat, és kudarcot vallottunk, mert úgy gondoljuk, hogy szükségünket mi ismerjük a legjobban. De nekünk nincs hatalmunk arra, hogy a pusztában a sziklából vizet fakasszunk, vagy mások szükségait sajátjaink elé helyezzük. Megvan a mi bajunk is. Mindig valamitől rettegünk. A munkahelyünk berendezése, a gyermekeink és unokáink igényei nem egyeznek meg azzal, amit Te hirdetsz. Aggodalmaskodásunk már túl nő rajtunk. Te azonban azt ígérted, hogy nem hagysz bennünket egyedül. Mindent ma a Te kezébe helyezünk, Igédben taníts arra, hogy hol van a legjobb helyen életünk. Erősítsd a Vele való kapcsolatunkat, adj élő hitet, bátor kiállást, amellet, amit Te helyezel a szívünkre, hogy a legnehezebb élethelyzetben sem esünk kétségbe és kishitűségbe. Nem azt kérjük, hogy adj nekünk gondtalan életet, hanem azt, hogy emelkedjünk felül azon, amiben élünk és ahogyan élünk, és Rád tekintve hitünk olyan pusztai utakon is átmenjen, ahol Te áldó jelenlétedről biztosítasz. Imádkozunk a testvérekért, gyülekezetünk egységéért, hogy egy szívvel és egy szájjal dicsőítsünk Téged, Akinek döntései és végzései felfoghatatlanok és útjai kifürkészhetetlenek. (ld. Róm 11,33) Jézusért, a mi Megváltónkért, hallgass meg bennünket. Ámen.

Ószövetségi alapige: Mózes II. könyve 17. fejezet: *„Ezután útnak indult Izráel fiainak egész közössége a Szín-pusztából, és ment táborhelyről táborhelyre az Úr parancsa szerint. Táborot ütöttek Refídímben, de nem volt ivóvíze a népnek. A nép ismét perlekedni kezdett Mózesrel, és azt mondta: Adj nekünk vizet, hogy ihassunk! Mózes pedig így felelt nekik: Miért perlekedtek velem? Miért kísértitek az Urat? De a nép vízre szomjazott, ezért tovább zúgolódott ott a nép Mózes ellen, és ezt mondta: Hát azért hoztál ki bennünket Egyiptomból, hogy szomjan pusztíts minket gyermekeinkkel és jószágainkkal együtt?! Ekkor Mózes segítségért kiáltott az Úrhoz. Ezt mondta: Mit csináljak ezzel a néppel? Kis híja, hogy meg nem köveznek! Az Úr pedig így szólt Mózeshez: Menj végig a nép előtt, és végy magadhoz néhányat Izráel vénei közül! Vedd kezébe botodat, amellyel a Nílusra ütöttél, és menj! Én majd ott állok előtted a sziklán, a Hóreben. Űss a sziklára! Víz fakad belőle, és ihat a nép. Mózes így cselekedett Izráel vénei előtt. Azután elnevezte azt a helyet Massának és Meribának, Izráel fiainak a perlekedése miatt, és mert így kísértették az Urat: Közöttünk van-e az Úr vagy sem? Eljött Amálék, és megtámadta Izráelt Refídímben. Akkor ezt mondta Mózes*

Józsuénak: Válassz ki férfiakat közülünk, vonulj ki, és ütközz meg Amálékkal! Én pedig odaállok holnap a halom tetejére, és Isten botja a kezemben lesz. Józsué úgy cselekedett, ahogyan Mózes mondta neki, és megütközött Amálékkal. Mózes, Áron és Húr pedig fölment a halom tetejére. És az történt, hogy valahányszor Mózes fölemelte kezét, Izráel volt az erősebb, amikor pedig leeresztette a kezét, Amálék volt az erősebb. De Mózes kezei elfáradtak. Ezért fogtak egy követ, alája tették, és ő ráült. Áron és Húr pedig tartotta a kezét, az egyik erről, a másik amarról, úgyhogy a két keze fölemelve maradt napnyugtáig. Így győzte le Józsué fegyverrel Amálékot és annak hadinépét. Akkor így szólt az Úr Mózeshez: Írd meg ezt a dolgot emlékeztetőül egy könyvben, és vésd jól Józsué emlékezetébe! Mert Amáléknak még az emlékét is eltörlöm majd az ég alól! Mózes akkor oltárt épített, és így nevezte el: Az Úr az én hadijelvényem. És így szólt: Mivel kezet emelt az Úr trónusára, harcolni fog Amálék ellen az Úr nemzedékről nemzedékre.”

Kedves testvérek az Úr Jézus Krisztusban!

1-7. versek: Nincs víz és ez a pusztában lázadáshoz vezet. Már-már meglincselik Mózeset. Nyíltan vádolják. Refidim – az a hely, ahol tábort ütöttek. Az a hely, ahol megálltak. Az a hely, ahol elgondolkodtak. Az a hely, ahol nem tanul Isten népe, hanem csak vádaskodik és mást akar. Táborot ütni. Leütni a cölöpöt. Aki járt sáortáborban, tudja, hogy nem is olyan könnyű a táborhelyet kiválasztani és ott megpihenni. Az a pillanat, amikor a pihenés vádaskodásba torkollik. Így nem lehet. Így nem megy. Így nincs értelme. Az Úr választotta újból kételkedik. Elvesztették reménységüket. Isten szabadító tette nem ér semmit a pusztában. Mielőtt azonban elítélnénk őket, tekintsünk személyes életünkbe. Amikor a fáradtság eluralkodik rajtunk és leülünk egy kicsit megpihenni, és valaki olyat szól, amit nem kellene, mi magunk is ingerültekké válunk. Amikor csak egy padon helyet foglalunk, mert fájnak a lábaink és tántorgunk, akkor mennyi elítélésben van részünk, hogy még ezt a rövid távot sem tudja megtenni. Amikor orvoshoz megyünk és a kórteremben fiatalokkal találkozunk, csodálkozunk, hogy ingerültek, hogy bántanak, szúrnak tekintetükkel és szemükben csüggedés látszik. Csüggedtek a betegek. Fáradtak a fiatalok. Ellankadnak a középkorúak. Ingerültek és feszültek az emberek. Nélkülöznek. Mit nélkülöz Isten népe? Inna egy hűsítő forrásból. Nincs vizük. A csapból ugyan folyik ma a víz, ott a pusztában ez nem volt olyan kézzenfekvő, de ami súlyosabb probléma, hogy élő vizük nincs a választott népnek. Életük kútja nem az Úr. A hitbeli meggyőződésük hiányzik, hogyha kérnek, kapnak, hogyha keresnek, találnak, hogyha zörgetnek, megnyitattik. (ld. Mt 7,7-11) Letáboroztak csüggedésükkel és nem tántorodnak meggyőződésüktől. Megálltak, de nem azért, hogy kérjenek, hanem azért, hogy panaszkodjanak. Lecövekeltek. Elpunnyadtak. Lesátoroztak. De nincs hitük. Örömtelen életük látszik csak. Fásultság jellemzi őket. Rosszat

kívánnak Mózesnek és készek a tettegességgig is elmenni. Mózes helyzete nem könnyű. Jézuséhoz hasonlíthatjuk: *„Erre köveket ragadtak, hogy megkövezzék, de Jézus elrejtőzött, és kiment a templomból (Jn 8,59).”* *„Ekkor újra köveket ragadtak a zsidók, hogy megkövezzék őt (Jn 10,31).”* Jézus követőire is ez a sors vár: *„Amikor megkövezték Istvánt, az így imádkozott: Uram, Jézus, vedd magadhoz lelkemet! Azután térdre esett, és hangosan felkiáltott: Uram, ne ródd fel nekik ezt a bűnt! És amikor ezt mondta, meghalt (ApCsel 7,59).”* *„Antiókhából és Ikóniumból azonban zsidók érkeztek oda, akik annyira felbujtották a tömeget, hogy megkövezték Pált, és kivonszolták a városon kívülre, mivel halottnak hitték (ApCsel 14,19).”* A kritikus helyzetet Isten beavatkozása oldja fel. Mózes imádkozik és Isten bizonyít. Mint egykor az égő csipkebokornál. Isten jelen van és cselekvő Úr. Jézus ezt így fejezi ki: *„Legyen hitetek Istenben (ld. Mk 11,11-21)!”* Isten nagysága lényegretörő. Szeretete hosszútűrő, hűsége nyilvánvaló. Jézusban lehajolt az emberhez és élő vizet nyújtott neki, mi is kérhetünk Istentől élő vizet. Jézus azt mondja a samáriai asszonynak: *„Ha ismernéd az Isten ajándékát, és hogy ki az, aki így szól hozzád: Adj innom! – te kértél volna tőle, és ő adott volna neked élő vizet (Jn 4,10).”* Pál apostol a pusztai vándorlás intő példáját így foglalja össze: *„...és mindnyájan ugyanazt a lelki italt itták, mert a lelki kősziklából ittak, amely velük ment. Az a kőszikla pedig Krisztus volt (IKor 10,4).”* Az ellentétek színhelye. A megkísértés helyszíne. Isten népe vétkezett, de szava gyógyír és elhozza a szabadulást: *„Ezért, amint a Szentlélek mondja: „Ma, ha az ő szavát halljátok, ne keményítsétek meg a szíveteket, mint az elkeseredéskor, a kísértés napján a pusztában, ahol megkísértettek engem őseitek, próbára tettek, bár látták tetteimet negyven éven át (Zsid 3,8-9).”* Annak ellenére, hogy a nép így, az Úr megkegyelmezett nekik, minden nehézség ellenére Isten velük van. Ez a kegyelem: *„Ha Isten velünk, kicsoda ellenünk (Róm 8,31)!”*

8-16. versek: Itt a bizonyíték. Győztes leszel, ha a hit útján jársz. Isten harcol értük. Az amálekíták Ézsau leszármazottjai. A régi ellenségeskedés képét hangsúlyozzák, de megerősítik az ígéreteket is. Ti vagytok a választottak. Az amálekíták akadályt gördítettek a pusztai vándorlás során Izráel útjába. Úgy, ahogy a hitetlenség akadály abban, hogy elhiggyük Isten ajándékozó Úr, ugyanúgy az ellenség is akadály. Egyszer mi vagyunk akadályai az evangélium terjedésének, másszor külső faktor válik akadállyá. Isten ígéretei megállnak akkor is, ha mi kételkedünk, vagy ellenség támad. A mi Urunk nem a levegőbe beszél, de ha kell a levegőbe is belevág, hogy beteljesüljenek szavai. Isten szava erő és valóság. A győzelem pedig annak a jele és megerősítése, hogy az Úr ígéretei visszavonhatatlanok. Ez az harc azonban Isten harca, nem Izraelé. Az izraeli hadsereg nem képes a küzdelemre. Harcol ugyan, de a győzelem, a harc kimenetele Isten kezében van. Hiszed-e ezt? Isten kezéből veszed a gyógyulást, a

győzelmet, az életet, a holnapot. Illúzió az, hogy te győztél. Illúzió az, hogy te mindent tudsz. Illúzió az, hogy te mindenhez is értesz. Illúzió. Áron és Húr tartják Mózes kezét, de az, aki megtartja népét, az egyedül az Úr. Senki sincs egyedül. Ez a történet inkább Mózes megerősítését szolgálja. Vannak társaid a pusztai vándorlás során. Kérj segítséget! Merj szólni! Merj megállni! Merj! Tiszta kezeket emelj a magasba tisztaszívű emberekkel! Imádkozz népedért! Imádkozz közösségedért! Élj a lehetőséggel Isten előtt. Nem vagy egyedül. Ne siránkozz, hanem cselekedj! Egy ember nem ember, de az egy Istenen kívül nincs hathatós segítség. Az Úr csodásan működik, de hiszed-e ezt, akkor amikor nincs rendben semmi sem. Beírni ezt a győzelmet egy könyvbe, ez Mózes feladata. Olyan keveset írunk. Felírjuk. Beírjuk. Feltüntetjük. Győzelmeink feltüntetése. Naplót is már alig vezet valaki. Istennel való lépteink megörökítése. Saját erőnk mit sem ér. Isten erejét meg kell örökíteni. Segítők, tolmácsolók jelen vannak, de a pusztai vándorlás vezére Isten. Nincs más. Mózes ezután épít oltárt és emeli fel Isten trónját. Nincs más út. A győzelmet Istennek kell tulajdonítani. A megszentelt kő Isten trónja. Isten uralkodik Izráel fölött és Izráelben akár harcol, akár megáll és megpihen. Isten oltára annak a jele, hogy a győztes oldalán van helye Izráelnek. Különös fény. Erő és nem meghátrálás. Szeretet és nem gyűlölet, ellenségeskedés helyett megbocsátás. Harc és nem meghunyászkodás. Isten népe a harcban csak az Úrral állhat meg. Harcol, és közben hite erősödik. Gyengülnek Mózes kezei, de nem szunnyad Izráel őrizője, nem alszik, erős jobbjá támogatja. Minden istentisztelet éppen ezért felvértezés a harcra. Te is és én is harcosok vagyunk. Naponként harcolunk. A mi kezeink is gyengülnek, de van kivel imádkozni. Van, akit Isten melléd rendel, hogy emelje és tartsa a Győztes felé kezed. Imádkozz és dolgozz, de vasárnap az istentiszteleten töltődj az Úr mellett, Aki Neked ajándékozza a harchoz szükséges felszerelést: *„Végül pedig: erősödjetek meg az Úrban és az ő hatalmas erejében. Öltsetek magatokra Isten fegyverzetét, hogy megállhassatok az ördög mesterkedéseivel szemben. Mert mi nem test és vér ellen harcolunk, hanem erők és hatalmak ellen, a sötétség világának urai és a gonoszság lelkei ellen, amelyek a mennyei magasságban vannak. Éppen ezért vegyétek fel Isten fegyverzetét, hogy ellenállhassatok a gonosz napon, és mindent leküzdve megállhassatok. Álljatok meg tehát, felövezve derekatokat igazságszeretettel, és magatokra öltve a megigazulás páncélját, sarut húzva lábatokra, készen a békesség evangéliuma hirdetésére. Vegyétek fel mindezekhez a hit pajzsát, amellyel kiolthatjátok a gonosznak minden tüzes nyilát. Vegyétek fel az üdvösség sisakját is, és a Lélek kardját, amely Isten beszéde. Minden imádságotokban és könyörgéseitekben imádkozzatok mindenkor a Lélek által, és legyetek éberek, teljes állhatatossággal könyörögve valamennyi szentért; és értem is, hogy adassék nekem az ige, ha szóra nyitom a számat, hogy bátran ismertessem meg az evangélium titkát, amelynek követe vagyok bilincsben is,*

hogy bátorságom legyen azt úgy hirdetni, ahogyan kell (Ef 6,10-20)." Isten fegyverzete nélkül ne lépünk ki a világba, mert akkor vesztesre állunk.

Közeinek: 119. zsoltár 65-68. versei: „Rakvák bizonyoságid nagy csudákkal...”

Újszövetségi alapige: Pál apostolnak a Filippibeliekhez írott levele 4. rész 10-23. versei: *„Nagy volt az örömöm az Úrban, hogy végre felbuzdultatok a velem való törődésre. Mert gondoskodtatok volna, de nem volt rá alkalmatok. Nem a nélkülözés mondatja ezt velem, mert én megtanultam, hogy elégedett legyek azzal, amim van. Tudok szűkölködni, és tudok bővölködni is, egészen be vagyok avatva mindenbe, jóllakásba és éhezésbe, bővölködéssé és nélkülözéssé egyaránt. Mindenre van erőm Krisztusban, aki megerősít engem. Mégis jól tettétek, hogy közösséget vállaltatok velem nyomorúságomban. Azt pedig tudjátok ti is, filippiek, hogy az evangélium hirdetésének kezdetén, amikor eltávoztam Makedóniából, az ajándékozás és elfogadás tekintetében egyetlen gyülekezet sem vállalt velem közösséget, csak ti egyedül, mert egyszer-másszor Thesszalonikába is küldtetek szükségleteimre. Nem mintha az ajándékot kívánnám, hanem azt kívánom, hogy bőségesen kamatozzék az a ti javatokra. Átvettem mindent, és bővelkedem. Megvan mindenem, miután megkaptam Epafroditosztól, ami tőletek jött jó illatú, kedves, Istennek tetsző áldozatként. Az én Istenem pedig be fogja tölteni minden szükségleteket az ő gazdagsága szerint dicsőséggel Krisztus Jézusban. A dicsőség pedig Istenünké és Atyánké örökkön-örökké. Ámen. Köszöntetek minden szentet Krisztus Jézusban! Köszöntenek titeket a velem levő testvérek. Köszöntenek titeket a szentek mind, főként pedig a császár udvarából valók. A mi Urunk Jézus Krisztus kegyelme legyen a ti lelketekkel!”*

Kedves testvérek az Úr Jézus Krisztusban!

1983-ban a világ ultramaratonjai egyikén, 870 kilométeres távon, Sydney és Melbourne között, a rajtvonalnál megjelent egy 61 éves férfi gumicsizmában és munkaruhában. Cliff Youngnak hívták. Amikor az újságírók megkérdezték, hogyan képzei el a maga előtt lévő távot, azt mondta, hogy a farmján három napon keresztül is fut a saját bárányai után. Végül öt nap tizenöt óra és négy perces idővel elsőként ért be a célba, mert nem tudta, hogy társai 18 órát futnak, majd hat órát alszanak. Ő a teljes távot egy szuszra a maga tempójában lefutotta pihenés nélkül. 10 órával megelőzte társait, de nem fogadta el a 10.000 ausztrál dollár nyereményt, hanem szét osztotta futó társai között. Így vált Ausztrália ikonjává. Cliff Young és báránykáiról egy film is készült, érdemes megtekinteni. Nagy örömöm volt az Úrban: Pál apostol zárszója tartalmazza azt a nagy ajándékot, amit a Filippiektől kapott az evangélium hirdetése alkalmával. Istennek köszöni meg ezt a nagy ajándékot. Az a barátság és az a szeretet, amely az evangéliumból nőtt ki magát, mindig bizonyít és praktikus odafigyelést

igényel. Azonnal meglátja a szükségét. Konkrét segítséget nyújt. Pál apostol pedig ezt a segítségnyújtásnak ezt a formáját szívesen fogadja, és emellett fontosnak tartja elmondani, hogy Krisztus ügyéért az Ő ereje által kész még a nélkülözést is vállalni. Mindenkinek van mit kipótolni az életében. Ez az igazi hálaadás, amikor már nem is az ajándékért vagyok hálás, hanem a gyülekezetért, azért a valóságért, hogy van gyülekezet a hátam mögött, nem vagyok egyedül, és ebben a közösségben úgy fejlődünk, hogy valóban érdeklődnek irántam, mellettem állnak, és tevékeny szeretettel tudnak felém szolgálni. Tudunk mi a közösségünkért őszintén hálát adni, még akkor is, ha vannak szükségünk és fájdalmaink? Nagy örömöm volt az Úrban... - írja Pál apostol. Hogyan küzdünk hiányainkkal? Hogyan csatlakozunk be egy közösségbe, hogy a testvéri légkör valódi odafigyelés legyen, egymásra tekintés kölcsönös szeretetben és elfogadásban? Aki engem megerősít, az a Krisztus. Erőm nem a társaim jelenlététől függ. A valódi erő akkor nagy, igazi és élő, és válik hites szolgálattá, amikor hálaadással tudom elfogadni szükségemet. Az élő Istenbe vetett hit elég minden nélkülözés elfogadására. A „NINCS” nem az a kategória, amikor aggódni, félni és rettegni kell, hanem rábízni életemet arra, AKINÉL van az élet, Akiben az Atya megjelenítette az életet. Krisztusban van erőm mindenre. Nekem nincs erőm, és akkor? Kitől származik az én erőm? A jóakarátú emberek nem nőnek a fán, de a hit gyümölcseit abban a közösségben osztják szét, mindenek ellenére, ahol Krisztust megismerték és dicsőítik. Imádkozzunk a Megváltóhoz élő és valóságos hitért, hogy cselekvő szeretetünk egyedül Benne gyökerezzen, Aki előbb szeretett minket. (Ijn 4,19-21) és legyőzhetetlen erőnk mindenkor csak Tőle származzon, mert az Atya szüntelenül munkálkodik. (Zsolt 37,4-11) Legyünk hálásak a gyülekezetért, amelyben jelen vagyunk és építsük azt odaadó hűséggel egymás szükségét meglátva és megtekintve és még akkor is időmet, energiámat, szolgálatomat úgy adjam, hogy nekem sincs meg minden abból, amire a másinak szüksége van, de Jézus az Ő erejével kipótolja gyöngeségemet és a másik ember, drága testvér szolgálatára lehetek Isten nagy nevének dicsőségét építve és országát munkálva ezzel is és így is. Mint az az özvegy asszony, akinek két fillérje volt, s ő azt a perselybe dobta. (vö. Lk 21,1-4) Mint az a szamaritanus, aki a félholtra vert embert nem hagyta az út szélén, hanem sebeit megmosta, vendégfogadó házba vitte és még fizetett is az ismeretlen ember ellátásáért. (vö. Lk 10,25-37) Mint az a testvér, akit, ha kényszerítenek nem egy útra, hanem kettőre megy el testvéréért. (vö. Mt 5,41-42) A segítséget nyújtó testvérekből fakadó öröm csak az Úrban teljes. Hálát adni a gyülekezet fennállásáért. Hálát adni a közösség áldásaiért. Hálát adni. Bátran menni, meggyőződésből cselekedni, mert Isten kimunkálja mind az akarást, mind a munkálást jó kedvéből. (ld. Fil 2,13-18) A hálaadásból nő ki a dicsőítés és a bizonyágtétel. A szentek együttérzése és közösségvállalása Pál apostol dicsőítésében csúcsosodik ki. Nem szegényítették meg magukat azzal, hogy neki

adtak, hanem azzal felmagasztalták Jézus nevét. Ahogyan Pál apostollal bántak, úgy bánik Pál azzal a névvel, Akinek a nevében cselekedtek. Minden szükségét betöltötte az Úr testvérei által, Ő pedig dicsőíti érte az Urat. Nem hálálkodik egy életen át a testvéreknek, hogy milyen jót tettek vele a Filippiek, hanem az Úr nevét magasztalja fel, fel, fel. A dicsőségnek minden gazdagsága egyedül az Urat illeti. Aki meggazdagított a testvéreim által, az maga az Úr. Istennek felajánlani azt a közösséget, amelyben élek és szolgállok. Milyen jó lenne így gondolkodni. Minden kellemes jó illat egy gyülekezetben arra kell, hogy sarkaljon, hogy a gazdag Istennek mondok köszönetet. Őbenne örvendezek, Ő általa erősödöm. A Tőle vett áldások a testvéreken keresztül hatnak, de egyedül Övé a dicsőség. A nagy ellátás, a gondoskodás akkor teljes, ha tudjuk, Kinek a kezéből vettük igazán a segítséget. Isten mindenkinek visszafordítja jóságát. Isten mindenkinek megáldja életét. Az Úr Jézusnak felajánlani azt a közösséget, amelyből segítséget nyertem és kaptam, milyen nagy belső örömről teszi bizonyosságot. Isten megadja azt mindenkinek, amit adott a másinak. Isten betölti mindenkinek a szükségét. Az Úr ad. Az Úr ajándékozik meg testvérekkel. Egyedül Ő adta, ahogyan Jób vallotta: „Az Úr adta, az Úr vette el, áldott legyen az Ő neve (Jób 1,21)!” A dicsőítő élet így válik személyes hitvallássá és bizonyágtétellé. Így nőtte ki magát Filippi Európa szélén egy olyan közösséggé, ahová Pál apostol szívesen vágyódik. Többször akarja őket meglátogatni. Többször kívánja őket látni. Többször szeretne velük személyesen találkozni. Többször, sőt annál inkább. Vágyódunk egymás közössége után? Látogatjuk egymást? Szeretjük egymást? Betöltjük egymás szükségét? Meglátjuk, hogy mire vágyik a testvér? Felkínáljuk a lehetőséget? Élünk az alkalommal? Van miből? Van hogyan? Van? Nincs? Isten befogja tölni... Isten kipótolja... Az Úr ad. Felbuzdulni a segítségre. Jelen lenni. Bátorítani. Mellette állni. Készen állni. Menni és tenni. Olyan jó lenne meglátni. Olyan jó lenne észrevenni. Olyan jó lenne élni Krisztusban. Ő mindig ott volt, ahol szükség volt rá. Ő minden kérést teljesített. Ő mindent kipótolt. Ő a példa, Aki példát adott tanítványai lábát megmosva. (ld. Jn 13) Ő kifogja pótolni a mi gyengeségünket is. Ő ad. Ő az alap és a lényeg.

Utóima: Akit a Lélek indít, fohászkodjon az elhangzottakért...

Úri ima: Mi Atyánk...

Áldás: „Amikor mindezt hallották, megnyugodtak, dicsőítették Istent, és így szóltak: Akkor tehát a pogányoknak is megadta Isten, hogy megtérjenek és éljenek (ApCsel 11,18)!” Ámen.

Ének: 455. **dicséret:** „Testvérek menjük bátran...”

Fórián Andrea – Kegyelem

ölelő szó mely vérző
keresztté változtatja a szíveket
– Fiúba oltott fájdalommal
Atyától megátkozott
halál –
életfoszlányokkal takargatja
testét a bűn
ujjait a lélekbe vési
míg leheletnyi tudat él
a keresztfán...